

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV". DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541

Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070- 634101

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

25 augustus 1978

=====
23e jaargang nr.1

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Ook voor dit nieuwe verenigingsjaar geldt de spreuk, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Denkt zelf na. Ons onderwerp voor heden, dat van actuele aard zal zijn, gaf ik de titel:

RA RA RA

Een titel, die volgens mij past bij de huidige ontwikkelingen. Wat immers is er aan de hand? Enerzijds zien wij een toenemende agressie aan alle kanten:

Begrijpelijk, want de mensen hebben tegenwoordig zoveel begrip voor hun eigen rechten, dat zij een ander niet meer zien staan. Lopen zij dan perongeluk tegen die ander aan, zo beschouwen zij zijn aanwezigheid als een aantasting van hun eigen rechten en komt er bonje.

Vele mensen schijnen ook het gevoel te koesteren, dat zij, om zichzelf en eigen rechten waar te maken, tegen elk gezag dienen te verzetten, zodat er vaak raadselachtige ontwikkelingen te konstateren zijn, die hieruit voort vloeien.

In samenhang met dit alles zijn er nogal wat dingen gebeurd in uw wereld, waarop ik graag enig commentaar zou willen geven.

Belangrijk is in dit geval ongetwijfeld ook de keuze van een nieuwe paus. Een verbluffende reeks intriges speelt zich in verband hiermede af. Ofschoon de leken hiervan zoveel weten, dat de romeinen een samenkomst van een oude kardinaal met enkele nog kiesgerechtigde kardinalen reeds aanduiden als een "pausen-teken".

De leken moeien zich overigens ook in de zaak: nu er een nieuwe paus gekozen moet worden, weet een ieder de mensheid wel te vertellen, wat voor een mens hij wel zal moeten zijn.

Of dit van invloed is? Een ieder kan natuurlijk zijn wensen en denkbeelden spuien en van zijn recht, de keuze te beïnvloeden - want zo ziet men dit - gebruik maken. Maar het zal er uiteindelijk wel op neer komen, dat de curia haar zin zal kunnen doorzetten.

Wat men wenst: in de eerste plaats wil de wereld een paus, die allereerst een christen is. Behalve de curia. Die wil in de eerste plaats een paus, die Italiaan is.

De bookmakers wedden overigens op de waarschijnlijke kandidaten en u zoudt zelf kunnen wedden op een nederlandse kardinaal, die op het ogenblik 10 tegen zes doet. Kennelijk denkt een ieder, dat hij over de mogelijke keuze wel iets weet.

Wat zal er echter feitelijk gaan gebeuren? Er gelden voor de keuze van een paus zeker andere eisen, dan zelfs de doorsnee katholiek beseft: De kerk van Rome is nu eenmaal heel wat meer dan enkel een kerk, een bond van gelovigen.

In de eerste plaats oefent deze kerk een soort absoluut geestelijk gezag uit over een zo groot aantal mensen, dat een verandering in het bestuur van die kerk invloed uitoefent in een groot aantal landen en daarnaast de relatie tussen landen dermate kan beïnvloeden, dat ook voor niet gelovigen dit alles van groot belang is en zelfs staten proberen hun invloed te doen gelden in dit geval.

Daarnaast bezit de kerk een groot aantal economische belangen en kan invloed uitoefenen op de economie in vele landen, al zal men dit zelden hardop erkennen. Deze kerk is zeer rijk, rijker dan b.v. de koningin van Nederland of Engeland en heeft bovendien indirecte zeggingschap op zo grote kapitalen, dat zij qua economische invloed en mogelijkheden meer kan doen dan b.v. een land als Nederland.

Wat de leider van die kerk besluit te doen in verband met de kerkelijke bezittingen en kapitaalsinvloed, kan voor de gehele wereld, maar ook voor internationale handelsrijken van het grootste belang zijn. Ook dit speelt daarom, zij het niet openlijk, een rol bij de pauskeuze.

Van groot belang voor de verhoudingen in de wereld is ook de vraag, of een nieuwe paus de kontakten met het oostblok in stand zal houden en mogelijk zelfs nog meer toenadering zal zoeken tot de kommunistische landen, danwel zich zal terugtrekken om een westers en theologisch zuiverder, om niet te zeggen theocratisch standpunt in te nemen.

Zou dit laatste het geval zijn, dan zouden de spanningen in bepaalde oostblok-landen sterk toenemen en daardoor ook de spanningen in de verdere wereld toenemen.

Dit geldt zeker ook voor bepaalde westerse landen, waarin sterke socialistische of kommunistische partijen bestaan, zoals Italië, Frankrijk, Spanje, Portugal en b.v. latijns Amerika, waarin door een dergelijke keuze de verhoudingen van de ene op de andere dag zich sterk kunnen wijzigen.

Kortom, de keuze van een paus is een heel belangrijke

zaak, waarbij ook andere dan zuiver kerkelijke belangen op het spel staan.

Wat voor paus zal er uiteindelijk uitkomen? Met zekerheid kunnen ook wij hierover niets zeggen. Van één ding ben ik echter wel zeker: Dat hierbij de H. Geest in geen geval het laatste woord heeft, ook al pretendeert men dit.

Ik ben er persoonlijk van overtuigd, dat men een z.g. paus van het midden zal kiezen. Gezien de invloedsverdeling tussen de verschillende partijen, die zich reeds voor het konklaaf onder de kardinalen heeft gevormd, kan dit niet anders.

De curia beschikt over een in aantal beperkte eigen partij, die zich echter alleen meegaand zal tonen t.a.v. de voorstellen van anderen, wanneer in ieder geval een Italiaan wordt gekozen, die voor de regenten op de achtergrond nog aanvaardbaar is.

Zeer waarschijnlijk zal de volgende paus dus wel een Italiaan zijn. In ieder geval zal hij een man zijn, die zeer progressief is in zijn uitlatingen en gelijktijdig behoudend in zijn wijze van handelen.

Van belang is zeker ook, dat de nieuwe paus het roomse geloof goed zal weten te "verkopen". Niet zonder schrik hebben de machten in het Vaticaan moeten konstateren, dat de laatste paus nooit de herinnering aan zijn voorganger, Johannes de 23e, heeft kunnen verdringen. De invloed van de huidige paus was, ondanks alles, veel kleiner in de wereld dan die van zijn voorganger, die men meende zo gelukkig kwijt te zijn.

Overigens is dit alles geen wonder: Wanneer je te maken had met een paus, die overkwam als een vriend, zul je niet zo enthousiast zijn, wanneer je opeens een soort verbleekte zegenaar voor je neus krijgt.

Zeker is, dat alle kardinalen beseffen, dat het belangrijk is, een nieuwe paus te kiezen, die door uiterlijk en gedrag ook op het gebied van public relations goed in de markt zal liggen.

Toch zal men volgens mij, ondanks alle intriges, niet komen tot de keuze van een paus, die zich dermate aan kan passen aan de veranderende maatstaven van deze tijd, dat de kerk van Rome haar invloed behouden, of zelfs versterken kan onder de christenen.

Mogelijk denkt u: wat interesseert mij dit alles. En misschien voegt u er aan toe: mij zeggen al die kerels in hun rokken niets. Dan heb ik nog liever te maken met schotten, die dragen kortere rokken en hebben er bovendien vaak nog een doedelzak bij...

Men zal echter moeten beseffen, dat in deze snel veranderende tijden met steeds verder ingrijpende aquarius-invloeden voor de mensheid broederschap alleen werkelijk en internationaal mogelijk zal zijn, wanneer op de achtergrond daarvan verbondenheden liggen, die verder reiken dan het menselijke bestaan alleen.

Op zuiver humanitaire gronden is voorlopig geen eenheid

en broederschap over alle grenzen heen haalbaar, dat hebben de feiten de laatste tijd nadrukkelijk genoeg bewezen.

Hierbij dient men niet te vergeten, dat de mensheid een geheel nieuwe fase van bestaan is ingegaan en daarbij in betrekkelijk korte tijd een grote verandering heeft moeten doormaken. Besef, dat de moderne tijd nauwelijks 100 jaar geleden, rond 1850, pas werkelijk begonnen is, dat industrialisering, andere verdelingen van gezag en invloed, betere opvoeding en grotere mogelijkheden voor allen spanningen veroorzaken in de mensheid, die nog overal nawerken, terwijl er bovendien een aantal landen is, waarin deze storm- en drang-periode pas voor kort is begonnen.

Besef, dat alle mensen tot voor kort leefden in een wel zeer paternalistisch door enkelen geleide maatschappij, waarin iets als solidariteit mogelijk wel bestond, maar zeker op een heel andere wijze dan in het heden, waar deze saamhorigheidsgevoelens tot een basis voor macht zijn geworden.

In het verleden was de saamhorigheid iets, wat zich voornamelijk richtte op de naaste omgeving. Nu probeert men als mens met alle mensen zich één te gevoelen. Waarbij men gemeenlijk over het hoofd ziet, dat iets dergelijks voorlopig alleen mogelijk zal zijn, wanneer er een gemeenschappelijke maatstaf is, die in zijn konsekventies net iets verder reikt dan de gedragsnorm van de doorsnee mens.

Of die maatstaf dan heet te komen van God, deel is van een godsdienst of een zuiver humanitaire basis, heeft doet hierbij verder weinig ter zake, mits zij niet alleen de woorden, maar ook de handelingen van de mensen kan beïnvloeden.

In deze tijd vol van agressiviteit, zelfzucht e.d. onder de mensen, maar ook bij vele grotere groepen, die zichzelf reeds als solidair met de mensheid beschouwen, is er volgens mij behoefte aan een nieuwe factor, een invloed, die de grenzen tussen individuen en groepen weet te slechten. Deze invloed kan nimmer zuiver redelijk zijn. Zij zal zich moeten baseren op een droom, op een soort geloof.

Of een dergelijke de mensen samenbindende invloed nu binnen of buiten de bestaande kerken en geloven tot stand wordt gebracht, doet verder niet terzake, is voor de mensheid van weinig belang. Maar wanneer een kerk een zo grote invloed heeft als de kerk van Rome, dan zal men met mij eens zijn, dat het van groot belang is, dat een dergelijke organisatie in steeds sterkere mate geleid zal worden door personen, die begrip hebben voor de werkelijke betekenis van woorden als menselijkheid en medemenselijkheid, zodat er een leider komt, die niet in de eerste plaats probeert een mensheid te onderwerpen aan zijn eigen hypothesen omtrent Gods Wil, maar eerder alles doet om God in de mens beleefbaar te maken.

Volgens mij is dit zelfs een vereiste, omdat in alle andere gevallen de omwentelingen van aquarius zich niet zullen kunnen voltrekken in deze wereld, zonder dat er zeer veel geweld bij te pas komt.

Daarom ook is een raadselraden omtrent de persoonlijkheid van een nieuwe paus meer dan alleen maar een soort

gezelschapsspel voor gelovigen. Overigens: de Heer beware U voor een nieuwe Paus naar het model Gijsen. En er zijn meer zaken aan de gang, waarbij de mensen te weinig stilstaan om de betekenis daarvan de beseffen.

Wat b.v. is de werkelijke situatie in het nabije Oosten? Israël en de arabische landen b.v.? Zelfs de Israëliërs zijn het daarover niet eens. De ene partij roept: Begin is het einde, de tegenpartij roept, dat Begin het begin van het einde is.

In feite gaat het hierbij grotendeels om de vraag, of je z.g. godgegeven rechten na lange tijd nog kunt handhaven en doorzetten in de wereld, terwijl volgens de normen van die wereld het merendeel van de stellingen, regels en beweringen geen enkele redelijke inhoud meer hebben.

Het is duidelijk, dat mensen, die zich baseren op hun recht volgens de bewering, dat hun voorvaders dit land van God hebben gekregen, niet geneigd zijn ook maar iets aan anderen af te staan. Vertrouwende op de Heer zullen zij eerder geneigd zijn, hun invloedssfeer steeds meer uit te breiden.

Een voorbeeld zijn de recente vestigingen op de westelijke Jordanoever en in andere gebieden, die reeds veel kwaad bloed hebben gezet en de kans op een werkelijke verzoening kleiner maken dan ooit.

Aan de andere kant zien wij Anwar Sadat, de grote tegenspeler van het ogenblik. Deze man zou ongetwijfeld heel graag vrede willen sluiten. Want hij beseft zeer wel, dat, indien een nieuwe oorlog ontstaat, hij en zijn land daarvan de grootste schade zullen ondervinden, ook al zal Syrië dan hard meevechten en zullen ook andere arabische en islamitische landen zeker steun geven.

Sadat beseft zeer goed, dat een dergelijke oorlog zoveel schade in zijn eigen land zal aanrichten, dat hijzelf daardoor alle macht en mogelijk het leven zal verliezen.

Kortom: Sadat hoopt op vrede, zou maar al te graag een sukses boeken, omdat zijn positie als staatsman te wankel is geworden. Daarom zal hij zeker altijd weer bereid zijn, met Begin en Israël te praten.

Helaas beziet Begin de toestand niet al te reëel, heeft te weinig begrip voor de macht van de andere zijde in de gehele wereld en meent, te kunnen handelen. Hij staat a.h.w. op de markt en maakt bekend, dat hij wel bereid is, te praten over een stuk woestijn en de berg Sinaï, maar alleen, wanneer daartegenover de erkenning staat, dat Israël het recht heeft het hoogste gezag te blijven uitoefenen over andere gebieden als b.v. De Westbank.

En juist dergelijke zaken zijn niet werkelijk mogelijk, kunnen door geen enkele partner in ernst worden aangevaard, door geen enkele arabisch land worden ondertekend. Want er is geen sprake van mensen, die met elkander kunnen handelen, maar van volkeren met een zo verschillende mentaliteit, dat zelfs hun gevoelens steeds weer botsen.

Carter is het derde lid in deze onderhandelingen. Wat de zaak natuurlijk wel interessant maakt, maar voor Israël geen gunstige situatie schept, want wanneer puntje bij paaltje

komt zal Carter vreemd genoeg de zijde van de arabieren moeten kiezen.

Hij kan zich, bij een steeds in waarde verminderende dollar en een toenemende verzwakking van de positie van de Usa in de wereld niet permitteren, in konflikt te komen met de oliestaten, van verdere olieleveringen uitgesloten te worden en economisch bestreden te worden door het oliekapitaal, dat de mogelijkheid heeft, de Usa van de meeste Europese staten geheel te vervreemden. Oliebehoefte en Arabische investeringen in Europese landen dwingen a.h.w. vele staten steeds meer rekening te houden met de wensen van de rijke Arabische landen.

Het is duidelijk, dat een oplossing in het nabije oosten alleen te vinden is, wanneer bij de betrokkenen en dus ook bij de Israëli een verandering van mentaliteit plaats vindt.

Men kan zeggen, dat op de Palestijnen van Arafat c.s. geen staat te maken valt voor langere termijn. Dit is niet geheel onjuist, maar deze mensen zijn in ieder geval nu bereid enige voorlopige concessies te doen, waardoor een samengaan van Palestijnen en Israëlieten denkbaar wordt.

Indien Israël niet bereid is, tegenover deze lichte verandering van mentaliteit iets te stellen, isoleert het zich steeds meer van de verdere wereld. De uitkomst is dan bijna zeker oorlog. Deze lijkt zelfs nu reeds onvermijdelijk, tenzij Israël op korte termijn tot het doen van enige concessies en een verder onderhandelen bereid is.

Wat het resultaat van een dergelijke oorlog zou zijn is niet geheel te overzien, maar grote verwoestingen, zowel in Israël als in andere landen, lijken dan onvermijdelijk. Waarom beseft men dit dan niet? Wil men niet inzien, dat een grijpen naar het uiterste geweld geen oplossing kan bieden? En er zijn nog andere raadselen te vinden in uw wereld.

Neem uw eigen land, waar men beslissingen neemt, terwijl het merendeel van de ministers uit vissen is, of op een andere wijze vacantie viert. Waarop die beslissingen vervolgens worden teruggenomen, hernieuwd genomen en vervolgens weer worden verdaagd.

Neem de zaak van de klandestine gastarbeiders. Broerschap en solidariteit zijn mooi. Maar wanneer je broer fouten maakt, jou er voor op wil laten draaien en daarom maar dreint en dreint, moet je dan maar alles nemen?

Het gaat hier uiteindelijk om mensen, die uw land zijn binnengekomen en daar werk hebben gezocht, zonder dat uw land hiertoe toestemming heeft verleend en zonder dat dit feitelijk in het belang van de gehele gemeenschap was.

Het uitgangspunt dient dan ook volgens mij te zijn, dat die mensen hier zijn op hun eigen risico. Hen te laten blijven, ofschoon dit tegen de wet is, lijkt mij onjuist en zelfs oneerlijk tegenover de gehele gemeenschap.

Er zijn op het ogenblik zeer veel buitenlanders illegaal - dus tegen de wet in - werkzaam in Nederland en verrichten werkzaamheden voor een prijs of van een aard,

waarin nederlanders onder de huidige omstandigheden kennelijk geen zin hebben.

Moet je die mensen nu toch maar laten blijven? Voor het bedrijfsleven is dit ongetwijfeld goed. Maar aan de andere kant vraag ik mij af, hoe het dan wel zit met de steeds toenemende werkeloosheid onder de nederlanders zelf. En hoe het dan wel zit met de werkeloosheid van vreemdelingen die terecht en met vergunning in dit land vertoeven?

Ik zou mij afvragen, of het dan niet mogelijk is b.v. de vele werkeloze Surinamers en loswerklui de arbeid te laten verrichten van de illegalen, die op eigen risico zonder enige verlof of toestemming naar uw land zijn gekomen? Dit zou voor de gemeenschap een zegen zijn en bovendien de agressie, die werkeloos zijn bij vele jongeren op schijnt te wekken, helpen beteugelen.

Bepaalde groepen kunnen nu wel uitroepen, dat je meer medemenselijk moet denken en handelen, maar dit impliceert, dat alle wetten op dit gebied volgens hen onjuist zijn. Het staat hen vrij, een wijziging van wet door te voeren. Maar indien men een rechtsstaat wil blijven, zal men tot op dat ogenblik de bestaande wetten moeten handhaven volgens mij..

Waar dit heen moet? Ik zal proberen u mijn bedoelingen duidelijk te maken: Elke gemeenschap, elke maatschappij kan alleen functioneren, wanneer een bepaald aantal regels erkend en gehandhaafd wordt - zeker onder de huidige omstandigheden.

Een werkelijke gemeenschap kan eerst functioneren, wanneer men een aantal regels, weinige of vele, vastgelegde of eenvoudige gebruiken, gemeenschappelijk aanvaard en zich daaraan dan ook probeert te houden.

Dit betekent ook, dat elke overtreding van aanvaarde regels de gemeenschap als zodanig aantast en dus gevaarlijk is. Wat betekent, dat zij bestreden moet worden.

Wie nog even verder wil denken, zal tot de konklusie komen, dat het overtreden van eenmaal gestelde regels ten behoeve van enkelingen alleen aanvaardbaar zal zijn, wanneer inderdaad de grote meerderheid in die gemeenschap instemt daarmee - wat betekent, dat een dergelijke regel voortaan onder bepaalde omstandigheden voor niemand meer zal gelden.

In de komende periode zullen de mensen moeten leren steeds meer beslissingen gemeenschappelijk te nemen. Dus besluiten zullen moeten genomen worden met weten en instemming van de meerderheid van een volk, een buurt, een bedrijf etc.

Kortom: een ieder moet de mogelijkheid hebben tegen of voor bepaalde zaken zich uit te spreken, waarna volgens de regels der democratie de meeste stemmen gelden.

De minderheden hebben dan het recht niet meer te zeggen, dat zij iets onjuist achten en dat het daarom dus niet aanvaardbaar is. Ook zij zullen moeten beseffen, een deel te zijn van een grotere gemeenschap. Hierdoor worden verdeeldheid, strijd en intrige binnen de gemeenschap voorkomen. Wie zich buiten die gemeenschap

wil plaatsen, kan natuurlijk proberen zijn eigen wil door te zetten, mits hij wel beseft hierdoor ook alle rechten, zoals die binnen de gemeenschap bestaan, prijs te geven.

Alleen op deze wijze zal men de maatschappij in de nabije toekomst kunnen handhaven. En de mens is nog niet ver genoeg ontwikkeld, om zonder de gemeenschap en haar dwingende regels te leven.

Alleen vanuit een maatschappij, waarin de eenling steeds vrijer wordt en gelijktijdig steeds stringenter verbonden is met de gemeenschap als geheel, zal een ontwikkeling kunnen voortkomen, waarin de mensheid steeds minder regels van node heeft en alles vrijelijk en vanuit een menselijk besef kan worden benaderd.

Zolang de mens echter nog niet zover ontwikkeld is, dat hij vanuit zichzelf steeds weer rechtvaardig en juist reageert, wijs blijft enz. zijn er regels nodig. En regels hebben alleen zin, wanneer je je daaraan ook dient te houden.

Broederschap is niet alleen een zaak van opkomen voor een ieder. Ware broederschap is alleen bereikbaar, wanneer eenling en groep hun eigen identiteit en recht zodanig weten te handhaven, dat zij juist daardoor in staat zullen zijn hun broeders te helpen op een wijze, die noch hun rechten, noch die van anderen schendt.

Jezelf tot slachtoffer laten maken zonder dat hieruit grote en blijvende waarden kenbaar voort zullen komen, is doelloos. En zelfs wanneer het zin heeft je op te offeren, dien je alle konsekventies daarvan persoonlijk te dragen en die niet op andere af te schuiven - zoals vele z.g. idealistische groepen in deze dagen plegen te doen.

In uw tijd zijn er in uw gemeenschap vele sociaal gevormden, die stellen, dat het erg belangrijk is, aan te voelen, hoe een ander zich gevoelt. Je moet, zo stellen zij, kunnen begrijpen, hoe een kat in de zak zich gevoelt enz. Mijn vraag aan hen is, of je dit "aanvoelen" dan in de plaats kunt zetten van het "één en één is twee", of het duidelijk en leesbaar neerschrijven van je gedachten en behoeften, het feilloos lezen van de gedachten van anderen uit hun handschrift.

Volgens mij is allereerst menselijke basiskennis noodzakelijk, om een meer algemene communicatie mogelijk te maken. Regels zijn noodzakelijk, om misverstanden te voorkomen. Het leren en aanvaarden van deze zaken lijkt mij voor de mens en de mensheid van groter belang te zijn dan alle postulaten over de eventuele gevoelens van het andere of de anderen.

Met alle respect voor allen, die eerlijk menen, dat de mensheid andere wegen dient te gaan, wil ik nadrukkelijk stellen, dat de eerstvolgende jaren, zeker tot na 1981, men in uw land heel erg voorzichtig zal moeten zijn met het steeds weer incidenteel terzijde schuiven van bestaande wetten en regels.

En nog langere tijd zal men voorzichtig moeten zijn met zijn wijze van argumenteren en zich er voor moeten houden, gevoelsargumenten te hanteren als redelijke argumenten-

Indien men te veel gevoelsargumenten blijft gebruiken, vrees ik, dat de mensheid niet tot 1984 in vrede zal kunnen leven. Vergeet niet, dat oorlog voornamelijk ontstaat loor het aanvaarden van gevoelsargumenten en afperserspraktijken. U bent geneigd, dit te vergeten.

Toch ontstaat een oorlog vaak eerder, omdat men op prestige let, dan om feitelijke redenen. Ook in deze dagen speelt prestige en dergelijke gevoelsoverwegingen een grote rol in de wereldpolitiek.

Dit alles, overigens in alle verdraagzaamheid, overziende, zou je enkele regels moeten stellen, die ik als volgt formuleer:

In jezelf bestaat de mogelijkheid aan te voelen en zelfs om te weten, wat juist is. Help dan alles, wat je als juist erkent of aanvoelt, waar maken vanuit je eigen krachten en middelen, zonder een beroep te doen op anderen, of dwang tegenover anderen te gebruiken.

Zeg niet, dat je anderen in beweging moet brengen om b.v. recht te doen. Wees in jezelf rechtvaardig. Daarmede kom je op de duur veel verder.

Besef dat al datgene, wat de gemeenschap rond je voor jou betekent, inhoudt, dat jij t.a.v. die gemeenschap banden en verplichtingen hebt. De aanvaarding van de regels van de gemeenschap zal uit dit besef voortkomen. Het aanvaarden van de regels van een gemeenschap is noodzakelijk voor een ieder, die binnen een gemeenschap wil leven, ook wanneer vele van die regels schijnbaar zinloos zijn.

Wanneer de regels van een gemeenschap - wat een enkele maal kan geschieden - in strijd komen met datgene, wat je innerlijk als het meer juiste en goede ervaart, zo moet je niet de gemeenschap daarover aanvallen, maar leer zo nodig je eigen weg gaan ondanks die regels in de wetenschap en aanvaardende, dat de gemeenschap je daarvoor zal veroordelen.

Dit is een ware persoonlijke ontwikkeling en betekent iets heel anders dan het zonder meer terzijde stellen van grenzen en normen zonder meer.

In vele gevallen zal in deze dagen een mens zich moeten voegen naar de wezenlijke noden en behoeften van zijn medemensen. Wat betekent, dat je je ook zult moeten voegen naar hun verwerpen van bepaalde zaken, hun voorbehoud ten aanzien van zaken, die voor jou vanzelfsprekend zouden zijn.

Vooraf dit laatste is kennelijk voor vele mensen heel erg moeilijk. Wat samenhangt met al die zaken, die ik u hier al geschetst heb. Eigenzinnigheid, de behoefte eigen normen aan anderen op te leggen, hangt samen met de pauskeuze.

Want vanuit het standpunt van velen dient een kerk niet een paus te krijgen, die het beste past bij dit toch wereldomvattend bedrijf, maar een paus, die een zo groot mogelijke eenheid en broederschap tussen alle christenen mogelijk maakt. Ook wanneer dit betekent, dat bepaalde hoogwaardigheidsbekleders hun gewoonten en praktijken dienen te wijzigen.

Er moet paal en perk worden gesteld aan agressie,

aan wetsovertredingen van welke aard dan ook. Niet, omdat de wet heilig is, maar omdat alleen op deze wijze een onderlinge relatie tussen mensen mogelijk blijft, waarin zij elkander weer bewust benaderen en elkander voldoende kunnen vertrouwen.

U vindt dit laatste overdreven? In deze tijd, waarin een ieder voortdurend roept om meer vrijheid, zijn er mensen, die, zodra het donker wordt, de straat niet meer op durven gaan uit angst gemolesteerd te worden door mensen, die hun eigen vrijheid kennelijk op deze wijze het meest intens menen te kunnen beleven. Toch zijn er heel wat meer mensen, die bang zijn, dat er mensen zijn, die anderen aanvallen, beroven enz. Wat betekent, dat de aanvallers moeten worden teruggedrongen, zelfs wanneer dit zeer zware straffen en harde ingrepen vereist. Anders gaat de gemeenschap in haar huidige vorm tengronde.

Om het nog eens anders te stellen: Het is wel zeker, dat heel wat mensen in uw land beter en gelukkiger menen te kunnen leven dan elders of in eigen land. Heb je echter het recht, aan gemeenschap, die een dergelijke last - want dat is het - niet begeert, te dwingen tegen wil en dank toch de lasten te dragen, waardoor die anderen menen gelukkiger te worden en in feite steeds meer gediscrimineerd zullen worden?

Heeft men het recht, uit ideële overwegingen een volk er toe te brengen bepaalde lasten in toenemende mate te dragen, terwijl meer en meer duidelijk wordt, dat men niet meer in staat zal zijn, de eigen lasten verder te dragen in de omvang, die zij nu hebben?

Ik zal zeker niet pleiten voor een absolute wet of voor een algehele toegeeflijkheid. Maar dit raadselraden over alles, wat nog wel of net niet zo kunnen, past niet. Regels en wetten zijn er om gerespecteerd te worden. Passen zij niet meer, dan dienen zij veranderd en aangepast te worden. Tot die verandering zal men ze moeten handhaven in het belang van de gemeenschap. Of dit nu gaat over het overtreden van een parkeerverbod, of het plegen van een moord, doet daarbij niet terzake: zolang een wet geldt, dient zij gehandhaafd te worden met alle middelen. Past zij niet, dan moet zij aangepast of geschrapt worden.

Kortom, in dit opzicht maakt de aard van de overtreding niets uit, ook al ben ik met u eens, dat een moord erger is dan een verkeersovertreding.

Wat mij voor een volgend raadsel stelt: Waarom moet er altijd wel in ruime mate rekening worden gehouden met de gekwetste zielen van hen, die misdaden hebben begaan, terwijl weinig of geen rekening wordt gehouden met het leed van de slachtoffers van die misdaden, zelfs wanneer zij dreigen daaraan ten onder te gaan. Met een uitzondering dan: de laatste wereldoorlog. Want toen waren het immers de Duitsers en de landverraders, die de misdaden begingen en niet de onzen, zodat voor deze daders geen begrip noodzakelijk is.

Vergeef mij, dat ik dit zo rechtuit stel.

Eenheid, broederschap, geestelijke verwantschap, verbondenheid kunnen alleen dáár ontstaan, waar eerst een basis van vertrouwen bestaat, wanneer er een basis is voor samenwerking, zelfzucht en eigenwijsheid onderdanig worden gemaakt aan redelijkheid en algemeen geldende regels.

Eerst wanneer dit laatste verwezenlijkt kan worden, zullende mensen ook een grotere innerlijke eenheid bereiken. Dan kunnen de geestelijke vermogens van de mens naast de mentale een rol gaan spelen, dan zullen emoties de feiten niet meer verdoezelen.

Er zijn in de komende tijd allerhande verwarrende geestelijke beïnvloedingen te verwachten. De komende vier maanden zullen invloeden optreden, die u waarschijnlijk mer die van Uranus zult aanduiden.

Heel wat mensen zullen hierdoor onverwacht in moeilijkheden komen. Toch werkt deze kracht wel degelijk positief en brengt zij geestelijke verlichting, wanneer de mens maar de juiste instelling heeft.

Maar hoe kan een mens een juiste instelling vinden, wanneer hij leven moet in 'n wereld, waarin hij niemand en niets meer geheel durft vertrouwen? Waarin hij ook zijn zelfvertrouwen meer en meer verliest en verdeeld is tegen zichzelf?

Hoe kan de wereld vrede vinden, wanneer de mensen te bang zijn om hun medemensen als gelijkwaardig te aanvaarden - b.v. in Z. Afrika? Hoe kan er ooit ware medemenselijkheid en broederschap ontstaan op aarde, een geestelijke verbondenheid, die tot een soort vernieuwd koninkrijk Gods kan worden in een wereld, waarin de mensen zelf steeds nieuwe demonen oproepen en waar geen dreigingen zijn en nog geen haat of gevaar aanwezig zijn, dezen vaak uit eigenbelang of voorzorg oproepen?

Wat een vreemde wereld, waarin mensen zich bewapenen om de vrede te handhaven, waarin mensen steeds weer alles opofferen in de hoop zo eigen onfeilbaarheid aan te tonen en bereid zijn voor eigen belangen in naam van iets als de rechten en zielen van medemensen te vertrappen?

O, het is natuurlijk leuker je alleen bezig te houden met al die zaken, waarin toch iets van menselijke welwillendheid doorklinkt en blind te blijven voor de achtergronden. Zoals vele mensen tevreden stellen, dat er toch maar onmiddellijk bij een ramp hulp aanwezig was, maar zich liever niet afvragen, of die ramp zelf niet te vermijden was geweest.

Steeds weer zal de komende dagen de mensheid zich de vraag moeten stellen: is dit onvermijdelijk? Is dit wel noodzakelijk? Zoals men zich steeds weer zal moeten afvragen, welke de wetten en regels van eigen groep zijn en in hoeverre men die toepast op zichzelf, of men bereid is rechten en plichten op een voor een ieder gelijke wijze te bezien.

Een vraag, die b.v. zou kunnen gelden in z.g. democratieën, die alles aanvaarden binnen eigen gemeenschap buiten fascisme of communisme en niet schijnen te begrijpen, dat het wezen van een democratie inhoudt, dat er ook plaats is voor dergelijke denkwijzen en bestrevingen.

Zoals in een democratische gemeenschap plaats en mogelijkheid moet bestaan voor een ieder, om zoveel mogelijk zichzelf te zijn en eigen denkbeelden te koesteren, of het nu gaat om een atheïst of een orthodoxe gelovige, dan wel om verschillende politieke of zelfs menselijke denkbeelden.

Nimmer zou men het recht moeten bezitten anderen te betuttelen en in een bepaald gedragspatroon te dwingen, tenzij dit voor het welzijn van de gehele gemeenschap onvermijdelijk noodzakelijk is.

Overdreven? Kijk naar deze tijd en constateer dan, dat steeds meer mensen bereid zijn, anderen tot een bepaalde wijze te leven, maar dat steeds minder mensen daarbij bereid zijn ook maar iets van eigen z.g. rechten prijs te geven, of de verplichtingen, die zij anderen opleggen, ook voor zich zonder enig voorbehoud of beperking te aanvaarden.

Zoals er steeds minder mensen bereid blijken te zijn diep in eigen wezen en geest door te dringen en zo een eigen waarheid te vinden, terwijl steeds meer mensen tegenover anderen mooie verhalen ophangen en deze in feite laten volgen door de implicatie: dit is de enige waarheid, want ik heb dit gezegd en ik ben nu eenmaal onfeilbaar.

Och, kwalijk zal ik het de mensen niet nemen. Wanneer een gelovig staatsman zijn onzekerheden en conflicten verdrijft door op een racefiets te stappen en af te zien, dan moet hij dit voor zich weten. En iemand, die voelt, dat het roer van het schip van staat wat zwaar gaat, er de voorkeur aan geeft enige weken te gaan zeilen in de hoop, dat de staatssecretaris de zaak beredderen zal, zo zal een ieder hem dit vergeven.

Maar aan de andere kant dien je te beseffen, dat dergelijke mensen op deze wijze proberen de feitelijke problemen te ontlopen.

Ik wil u nog enkele vragen voorleggen, waarop u zelf een antwoord kunt geven: Acht u het juist, dat beslissingen worden genomen op grond van uitlatingen en demonstraties van betrekkelijk kleine pressiegroepen, terwijl gewone burgers niet aan het woord kunnen komen? Acht u het juist, dat de gemeenschap als geheel de lasten van dergelijke beslissingen moet dragen?

Acht u het juist, dat iemand in zijn vrije meningsuiting, oordeelsvorming, levenshouding en praxis wordt belemmerd, omdat in verhouding kleine groepen dit onaanvaardbaar achten? Dit, zonder dat het gewraakte voor iemand enige werkelijke schade of gevaar betekent?

Vindt u het juist, dat men anderen het zoeken naar een eigen innerlijke erkenning en kracht ontzegt op grond van een aantal dogmas, waarvan men zelf de mogelijke juistheid niet eens durft onderzoeken?

En, deze vragen beantwoord hebbende: hoe handelt en denkt u zelf? En daarbij zal ik het laten. Alleen som ik u nog enkele positieve punten uit deze tijd op:

Er komen steeds meer mensen, die anderen de mogelijkheid willen gunnen, op eigen wijze gelukkig te zijn, zolang die anderen hen niet beletten, eveneens zichzelf te zijn.

Positief is ook het respect voor de ander: men heeft in deze dagen op vele plaatsen wat meer geduld dan anders met de islamieten, omdat voor hen nu eenmaal de vasten is aangebroken. Het goede hierin is gelegen in het feit, dat mensen bereid zijn respect en begrip te tonen voor de wijze van leven en denken van anderen, zonder daarom zichzelf bij die gebruiken van de ander enz. geheel aan te passen, zodat men toch wel geheel zichzelf blijft.

Ofschoon vele z.g. wijzen betreuren, dat er in deze dagen zoveel door hen als bijgeloof betitteld spiritisme en dergelijke bestaat, zijn zij toch meer dan vroeger bereid ook deze mensen in hun waardigheid te laten. Van belang is in het westen vooral, volgens mij, dat men meer en meer de mogelijkheden van reïnkarnatie algemeen gaat bespreken en bezien. Hierdoor zal de houding van velen tegenover de dood een verandering ondergaan.

Hierbij zij opgemerkt, dat, ofschoon op persoonlijk vlak een steeds toenemende agressie kenbaar dreigt te worden, reeds nu de gemeenschap als geheel een toenemende tolerantie tegenover alle als eerlijk ervaren denkwijzen en praktijken kenbaar wordt. Dit laatste is zeker een gunstige ontwikkeling en draagt indirekt bij tot een verruiming van het denken van de massa.

Van belang voor de mensen is ook de nadruk, waarmede men tegenwoordig het leven na de dood benadert aan de hand van fenomenen. Men hoeft niet alle verhalen daarover te geloven, maar het bespreken van gekonstateerde gevallen, waarin een bewijs voor reïnkarnatie is gelegen zal bij velen de visie op het leven en het hiernamaals langzaam wijzigen en voeren tot een zeer persoonlijk denken over alle mogelijkheden.

Het feit, dat het hiernamaals niet meer wordt gezien als een soort eindpunt, waar het menselijke lot voor alle tijden bepaald is, zal ook de visie op de dood wijzigen. De angst voor de dood, die vooral in het westen een zo grote rol speelt, zal hierdoor van minder belang worden en juist hierdoor een geestelijk en mentaal bewustere benadering van het gehele bestaan mogelijk maken. Geestelijke belevingen zullen hierdoor een juistere nadruk krijgen.

Ten laatste denk ik aan alle mensen, die in deze dagen middels verschillende werkwijzen als meditatie, kontemplatie enz. enz. proberen hun innerlijke en geestelijke krachten te wekken en te leren beheersen. Er komen er steeds meer en onder hen neemt het aantal toe van degenen, die ook in staat blijken te zijn, in eigen wereld iets met hun geestelijke vermogens tot stand te brengen.

Wanneer de mogelijkheden van de geest, ja, zelfs de eigen uitstraling van de mensen meer positief gebruikt worden, zal de mensheid een beter begrip krijgen voor de betekenis van zijn stoffelijke wereld, evenwichtiger reageren en zich aan de eisen van die stoffelijke wereld ook steeds juist weten aan te passen.

Er zijn in deze dagen altijd weer positieve ontwikkelingen aan te duiden. De vraag blijft echter, of het mogelijk is zo veel te bereiken zonder ook een, zij het beperkte, reeks

van regels aan te houden en zo een gemeenschap te vormen en te blijven, die gebaseerd is op onderling vertrouwen, een vaste reeks begrippen voor samenwerking, zodat men op de duur ook gemakkelijker een geestelijke samenwerking en eventuele versmelting van geestelijke krachten zal kunnen bereiken.

Het antwoord op deze vragen laat ik gaarne aan u en de toekomst over. Indien u echter over dit alles aan mij vragen wilt stellen, zal ik daarop nu gaarne antwoord geven.

x U sprak van pressiegroepen. Volens mij zijn de eerst en tweede kamer eigenlijk ook een soort pressiegroepen, terwijl de massa, de gemeenschap, een log en moeilijk te bewegen wezen is. Hoe zou u b.v. de gemeenschap willen activeren bij besluitvorming in een land als Nederland?

- U hebt gelijk, wat de kamers betreft. Ik heb inderdaad een oplossing, al zal die wel worden afgewezen onder het motto, dat dit te moeilijk, te duur enz. is.

Elke vraag, die betrekking heeft op een gemeenschap, of een deel daarvan, zou moeten worden voorgelegd aan alle betrokkenen, waarbij een ieder van hem het recht - maar niet de plicht - heeft zijn mening kenbaar te maken.

De betrokken gemeenschap zelf zal op deze wijze een keuze kunnen doen, maar dan ook verantwoordelijk zijn voor alle moeiten, kosten enz., die met de genomen beslissing gepaard gaan. Middels komputeraansluitingen is dit wel degelijk te verwezenlijken zonder dat te veel tijd verloren gaat.

Ook dan zullen pressiegroepen nog wel invloed hebben, maar het is niet meer mogelijk iets tegen de wil van de betrokkenen door te voeren, terwijl het eisen van anderen eveneens beperkt wordt door het feit, dat men zelf voor de eventuele kosten op dient te komen.

Het betekent, dat het veel moeilijker zal worden voor kleine minderheden om zaken door te zetten, die zij edel en juist vinden, maar die hoge lasten voor anderen met zich brengen. Het betekent, dat betrokkenen zelf offers zullen moeten brengen voor al, wat zij nastreven en niet meer voor zich aangename - maar vaak niet noodzakelijke - dingen gaan eisen, omdat de kosten daarvan toch grotendeels op anderen neer zullen komen.

Dit lijkt mij de methode om geheel Nederland in beweging te brengen en de mythe der zwijgende meerderheid eindelijk uit te roeien. Als deel van de massa wordt de doorsnee nederlander immers steeds weer heen en weer geslingerd tussen zijn hooggeestelijke en edelmenselijke idealen en zijn eigen portemonnaie.

In het gestelde geval kan een ieder, die een edel plan koestert, dit aan de betrokken gemeenschap voorleggen in de zekerheid, dat bij aanneming deze gemeenschap ook alle kosten zal dragen, maar ook in de zekerheid, dat alle lasten van zijn voorbereidingen bij afwijzing op hemzelf neerkomen en niet door middel van subsidies e.d. toch op de gemeenschap verhaald zullen worden.

Het komt er op neer, dat de wensen van kleine minderheden

altijd vervuld zullen kunnen worden, wanneer zij alle lasten daarvan zelf kunnen dragen. Terwijl aan de andere kant voorkomen wordt, dat de visie van kleine minderheden aan gehele gemeenschappen worden opgelegd- denk aan het beleid in steden, waarbij vaak een kleine actiekern in een buurt besluiten afdwingt, waarmede de meerderheid van de buurtbewoners het niet eens is, maar waartegen zij zich niet meer kunnen verzetten.

Een juistere staatshuishouding zou volgens mij eveneens bereikt worden, wanneer men de mensen duidelijk maakt, dat zijzelf in kosten en werken mede aansprakelijk zijn voor alle verlangens, die worden vervuld, voor alle beslissingen, die worden genomen. Bovendien zou het kenbaar worden van de kosten per hoofd voor bepaalde voorzieningen enz. er toe bijdragen, dat alleen noodzakelijke voorzieningen worden getroffen en dat misbruik van de voorzieningen door de mensen zelf gecontroleerd en voorkomen wordt.

Hopelijk is dit duidelijk genoeg en u voldoende.

x Kunnen de ontwikkelingen tussen Rusland en China indirect ook van invloed zijn op het gebeuren in Nederland?

- Nederland denkt, dat het erg belangrijk is. De Nederlander wil voortdurend het geweten van de wereld en het voorbeeld voor alle anderen zijn. Vooral, wanneer het niets kost. Maar het is klein en wordt in feite voor een groot deel bepaald door de wereld buiten de grenzen.

Wanneer er een konflikt ontstaat tussen Rusland en China, zo zal de Usa ongetwijfeld daarmede zijn voordeel willen doen. Engeland ziet er de mogelijkheid in iets van zijn invloed in Z. Azië terug te winnen en ook Frankrijk, dat graag iets van zijn invloed in Afrika terugwint, zal meespelen.

Nederland zal dan als vanzelf mee in het geheel betrokken worden. Neutraal blijven is in de huidige wereld niet goed meer mogelijk. De enige neutrale gebieden, die in de toekomst zullen bestaan, zijn in feite plaatsen, die door beide strijdende partijen bij stilzwijgende overeenkomst ongemoeid worden gelaten. om zo het komen en gaan van hun spionnen mogelijk te maken.

Kortom: ook wanneer er een beperkt konflikt uitbreekt tussen rood China en de Ussr, zal Nederland daarvan de terugslag zeker mede ervaren. Voldoende?

x Wordt het zelfvertrouwen van Israel bepaald door het feit, dat het in uiterste nood over atoomwapens beschikt?

- Inderdaad. Israel beschikt niet over volledige atoomwapens, maar kan binnen 3 à 4 dagen voldoende van deze wapens monteren en scherp stellen, om rond de 5e dag enkele grote steden daarmede te kunnen vernietigen.

Het zal echter duidelijk zijn, dat in dat geval Israel de gehele wereld tegen zich zou krijgen. Daar het voor zijn bestaan te zeer op vooral de westelijke wereld is aangewezen, kan het dus in feite alleen in uiterste wanhoop van die wapens gebruik maken. Bovendien is de kans groot, dat de tegenpartij op het ogenblik, dat Israel als eerste een dergelijk wapen zou gebruiken, reeds na korte

tijd eveneens over dergelijke wapens en deskundigen zou kunnen beschikken. Een zelfvertrouwen op basis van de mogelijkheid deze wapens in te zetten, is dus misplaatst.

Zelfs indien andere grote staten als b.v. de Usa zouden proberen in te grijpen ten bate van Israel, zou dit land zelf geheel ten ondergaan. Maar dit zou gelijktijdig een oorlog betekenen, die het einde is van de wereld, zoals u die nu kent.

Wat betekent, dat de grootmachten een dergelijk geschil met deze wapens niet toe zal kunnen laten en, om erger te voorkomen, dan aan de kant van de Arabieren zou komen te staan. Voldoende?

Hiermede moet ik mijn bijdrage beëindigen. Ik dank u voor de mij verleende aandacht.

Goeden avond.

(vragen bekort)

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het tweede gedeelte van de avond mag altijd voor meer geestelijke onderwerpen bestemd worden.

Elke mens heeft een innerlijke wereld. In u, wanneer u de dromen, gedachten en tekenen op hun juiste plaats leert stellen en begrijpen, ligt een eigen, zeer persoonlijke harmonische mogelijkheid.

Elke mens heeft zijn eigen afstemming en elke mens kan op zijn eigen wijze een innerlijke perfectie bereiken. Wat als gemakkelijk gezegd, maar moeilijk gedaan is.

Laat mij proberen, in de tijd mij ter beschikking staande, een beeld hiervan wat nader uit te werken.

Uw eigen persoonlijkheid heeft natuurlijk mentale beelden als basis. Dat is in de mensenwereld nu eenmaal niet anders.

De mentale wereld wordt echter sterk gekleur door eigen aandeel aan de geestelijke wereld. De rangschikking van de mentale beelden, zodra je je afsluit voor de wereld, vindt plaats aan de hand van deze geestelijke invloed of kleur.

Nu blijkt, dat je een aantal hoofdpunten bezit, die deel uitmaken van je mentale wereld: zaken, die altijd weer bijzondere nadruk krijgen, in grote mate je aandacht vragen, punten, die je altijd weer zult opmerken, of problemen waarmee je in het geheel van je stoffelijke leven steeds weer geconfronteerd wordt.

Geestelijk blijkt een vergelijkbare voorkeur te bestaan: In elke mens vinden wij een aantal punten, waarin geestelijke krachten of mogelijkheden wel bijzonder scherp omschreven blijken te zijn.

Deze punten treden in het leven van de mens ook steeds weer op de voorgrond, soms als een intuïtie, soms als een sterke invloed, die de eigen reacties op de wereld schijnt te bepalen.

Nu zijn dergelijke invloeden of punten in de eigen geest vaak schijnbaar strijdig met elkander. De harmonie, die in de geest bestaan kan, is afhankelijk van het gelijk tijdig actief zijn van al deze verschillende punten van actie, deze geestelijke invloeden en gerichtheden, die in het ik bestaan.

Zij heffen elkander dan schijnbaar op. Schijnbaar, want in de plaats van de enkele acties ontstaat nu een soort kracht.

Ik kan dit mogelijk gemakkelijker begrijpelijk maken, wanneer u even wilt denken aan het symbool van de Orde, de vijfpuntige ster:

De punten zijn met elkaar verbonden. Hierdoor veranderen die punten niet van plaats of aard. De lijnen - in ons geval dus de spanning tussen de schijnbare tegenstellingen, verdelen de tussenliggende ruimte en scheppen een centraal spanningsveld, een vijfhoekig vlak, waarin de spanning van alle vijf de punten geheel aanwezig is.

Wanneer u deze voorstelling - u kunt het bij gelegenheid misschien zelf nog eens natekenen - u voor ogen stelt, zal het volgende eerder voor u te begrijpen zijn.

Wij kunnen, wanneer gelijktijdig al onze geestelijke waarden actief zijn, in het ik een spanningsveld opwekken, waarbij de mogelijkheden van de geest volledig aanwezig zijn in een gebied, waarin ook het mentale deel van het ik met zijn werkingen en mogelijkheden tot uiting kan komen.

De kracht van de geest ontlaaft zich dan in de gedachten, door middel van de gedachten soms en gehoorzaamt tot op zekere hoogte zelfs aan de beïnvloeding door gedachten.

De mens zal dan een evenwichtiger wezen zijn, hij zal gelijktijdig een grote reserve aan voornamelijk geestelijke krachten blijken te bezitten, die echter op elk voor de mens kenbaar gebied gericht kunnen worden.

Deze geestelijke krachten kunnen dus a.h.w. toegepast worden op alle gebieden van leven, denken, begrijpen en mogelijk zelfs dienstig zijn om invloeden aan anderen door te geven of over te dragen. Ik denk aan vormen als geestelijke genezing, telepathische beïnvloeding, suggestie en wat dies meer zij:

Altijd dus zaken, die mentaal als voorstelling in de mens kunnen bestaan, werkingen, waarop de wil gericht kan zijn, maar gelijktijdig zaken, waarin vooral de krachten van de geest grote invloed en werking kunnen vertonen.

Theoretisch kun je stellen, dat iemand, die dit innerlijk spanningsveld volledig evenwichtig in zich tot stand kan brengen, in staat is vanuit deze innerlijke evenwichtigheid alle onevenwichtigheden van anderen aan te voelen, te begrijpen en zelfs op te lossen.

Hierdoor zouden ook de wonderen, die gedaan werden door grote ingewijden, zelfs van Jezus, verklaard kunnen worden, daar moet worden aangenomen, dat deze bewusten in staat waren de gehele kracht van hun innerlijk bewust te

richten op de mensen en zelf de waarden van de natuur rond hen en zo a.h.w. hun wil en kracht daaraan op te leggen.

Ofschoon het aantal van dergelijke bewustbesepte geestelijke mogelijkheden en punten in het ik bij een bewuste natuurlijk veel omvattender en belangrijker zal zijn dan bij normale mensen geldt toch, dat ook u in u een aantal van deze geestelijke mogelijkheden of spanningspunten draagt.

Daar het belangrijk is, je hiervan bewust te worden, dienen wij ons de vraag te stellen, op welke wijze je kunt komen tot een desnoods beperkt begrip hiervan.

Het volgende kan u daarbij helpen: U zult, gevoelsmatig en intuïtief bepaalde zaken in het leven als zeer belangrijk beschouwen, terwijl u andere zaken van in wezen gelijke of grotere belangrijkheid uit uw bewustzijn wegvaagt, afwijst a.h.w.

Nu geeft elke reeks gegevens, die u steeds als belangrijk ervaart, iets weer van een vergelijkbare geestelijke kracht of kleuring.

Uitgaande van de in u overheersende mentale voorstellingen en de belangrijkheid, die u daaraan toekent, kunt u bepaalde geestelijke werkingen in uzelf kenbaar maken en door concentratie activeren.

In de tweede plaats geldt: In ons bestaan zeer vele tegenstellingen, die als intuïtie of geneigdheid vermomd, de eigen beleving voortdurend beïnvloeden. Vele mensen zullen op grond hiervan intuïtief tot een be- of veroordeling overgaan, zelfs wanneer er mentaal gezien, daartoe geen menselijke redenen aanwezig is.

Stap af van het zien van deze tegenstellingen als goed en kwaad, ook al zult u dit normalerwijze wel doen. Probeer, hetgeen u intuïtief als juist en als niet goed ervaart, nu eens te beschouwen als twee verschillende innerlijke krachten, die elkander in evenwicht moeten houden.

Door zo te handelen zult u beide krachten in uzelf op kunnen wekken, maar gelijktijdig een beter begrip krijgen voor uw eigen innerlijke wereld.

Het wordt dan mogelijk om, aan de hand van mentale beelden, die passen bij de innerlijke tegenstelling, een kracht op te wekken, die naar buiten toe, naar de stof toe dus, geprojecteerd kan worden.

Een dergelijke kracht kan ook dienstig worden gemaakt aan een juister en bewuster opvangen van geestelijke signalen en waarden, die anders niet tot uw stoffelijk waakbewustzijn zouden kunnen doordringen.

Probeer tenminste een drietal van dergelijke punten in uzelf te ontdekken, waarvan elk t.a.v. de beide andere punten als een tegenstelling ervaren kan worden.

Indien u dus drie punten in uzelf constateert, is het niet voldoende, om twee daarvan te beschouwen als een werkelijke tegenstelling en het derde punt als een extra invloed. Probeer altijd een wisselwerking tussen elk paar van deze punten te ontdekken, ook wanneer dit enig nadenken en zelfbeschouwing vergt.

U krijgt dus met drie punten in feite twee tegenstellingen, die echter onderling weer in verband kunnen worden gebracht. Het is dan, of u drie punten hebt, die verbonden worden door drie lijnen tot een gesloten figuur.

Het zal u wel duidelijk zijn, dat iemand, die dit tot stand heeft gebracht, daarmee nog niet het geheel van zijn innerlijke mogelijkheden heeft ontplooid. Wel heeft men hierdoor voor het eerst in zich de mogelijkheid gevonden bewust een geestelijk spanningsveld te wekken, waardoor het mogelijk wordt, altans een deel van de eigen geestelijke krachten middels eigen bewustzijn in de stof te activeren.

Werken met deze kracht betekent vervolgens weer, dat u zich steeds meer bewust zult worden van uw eigen geestelijke waarde, maar ook van alle geestelijke invloeden, die vanuit uw geestelijk deel van het ik tot u kunnen doordringen.

Daarnaast zult u steeds meer u bewust worden van de mogelijkheden, die u als mens in eigen wereld, dankzij de concentratie op dit geestelijke spanningsveld bezit en leert u steeds bewuster over uw eigen mogelijkheden en krachten te beschikken.

Ik hoop maar, dat dit voor u tot zover begrijpelijk is, want ik wil nog een stapje verder gaan.

Wij leren op de duur erkennen, dat bepaalde geestelijke punten en mogelijkheden, die wij niet als een deel van het eigen ik hebben leren kennen, in anderen wel aanwezig zijn. Mensen voelen dit soms ook onbewust aan en kiezen dan de betreffende persoon vaak als een voorbeeld, een soort ideaal, als een beeld van hetgeen men zelf zou willen zijn, of voor zich als mogelijkheid begeert.

Indien u een dergelijke neiging kent, dient u na te gaan, welke geestelijke kwaliteiten u in de ander veronderstelt of aanvoelt. Besef vervolgens, dat een dergelijke projectie van het ik in het leven van een ander niet mogelijk is, wanneer deze geestelijke punten - waarden - niet in uzelf zouden bestaan.

Beseft u dit, probeer dan de voorstelling, die u u maakt van de ander - mentaal dus - te herleiden tot een functie van uzelf. Hierdoor zult u zich wederom bewust worden van een bepaalde geestelijke kleuring, die in alle mentale voorstellingen en verlangens mede een rol speelt.

Realiseer u tenlaatste, dat geen enkele geestelijke kracht volledig tot uiting kan worden gebracht, wanneer niet de gehele persoonlijkheid daarbij betrokken is.

Je kunt dus niet gelijktijdig geestelijk aan anderen geven en lichamelijk van anderen nemen. Je kunt niet een mentaal beeld op geestelijk juiste wijze in jezelf ontwerpen en vervolgens in strijd met dit beeld handelen, zonder alle mogelijkheden, om geestelijke krachten op te doen, daarbij te verliezen.

De konfliktsituatie, die van een dergelijke handelwijze altijd uitgaat voor het ik, betekent gelijktijdig een ontkrachting van de geestelijke mogelijkheden, waarover je beschikt.

In vele gevallen betekent het daarnaast het ontstaan van emotionele verwarringen, het onvermogen tot zelfbeheersing en een tijdelijk wegvallen van alle begrip voor de werkelijke inhoud en betekenis van het eigen ik en de van hieruit gestelde daden of denkbeelden.

Met deze gegevens wordt u de innerlijke wereld van de mens mogelijk wat begrijpelijker. U moet niet denken, dat een dergelijke geestelijke kleur in het ik zich alleen in mooie geestelijke beelden aan u kan manifesteren.

Andere denkwijzen, soms zeer stoffelijke voorstellingen, kunnen daarvan eveneens het resultaat zijn. Maar probeer die dan te herleiden tot hun essentie.

Stel dus niet, dat de opkomende voorstelling een taak is, of de noodzaak inhoudt tot een lichamelijk, dan wel mentaal actief zijn. Vraag u altijd af, waarvoor een dergelijk beeld in feite staat, wat u daarmee werkelijk tot uzelve zegt, wat er dus achter schuilgaat.

Wanneer je deze achtergronden leert vinden, zul je in ieder geval al de eigen motieven beter kunnen begrijpen en zo een juist beeld verwerven van je eigen achtergronden en mogelijkheden plus je relatie met de wereld rond je.

Probeer nooit een dergelijke analyse bij anderen te maken. Geen mens is in staat het totaal van de geestelijke waarden en mogelijkheden, zoals dezen in een medemens bestaan, geheel en volledig te overzien. Een deel ervan kun je vaak aanvoelen en mogelijk zelfs stimuleren. Maar het werkelijke evenwicht, zoals dit in de persoon van de ander dient te ontstaan, kun je niet benaderen, omdat het zelden geheel gelijk zal zijn aan je eigen innerlijke toestand en dus geen enkele analogie of voorbeeld in jezelf te vinden is, waardoor je de ander geheel juist kunt begrijpen en beoordelen.

Help een ander wel, zichzelf innerlijk te ontdekken, maar geef de ander daarbij nooit een volledig beeld, dat geheel op je eigen innerlijk is gebaseerd. Hierdoor zou je de ander kunnen misleiden en in hem conflicten kunnen veroorzaken, waarvan innerlijke disharmonie het gevolg kan zijn.

Besef verder, dat namen, woorden, bij dit alles van weinig belang zijn. Mensen vechten er soms over, welke naam voor God de juiste zou zijn, niet beseffende, dat de beleving van God het enige is, waar het op aankomt.

Indien u een innerlijk en geestelijk evenwicht bereikt hebt, is het voldoende de innerlijke ervaring aan te spreken als de kracht, waardoor je eerst werkelijk jezelf kunt zijn. Benamingen veranderen de geaardheid hiervan niet.

Besef, hoe belangrijk dit vooral is, wanneer u te maken krijgt met verschillende mystieke en esoterische systemen. Woorden en namen hebben ook daarin geen zin, tenzij daarin voor u een vastliggende betekenis is verborgen. Zo voorkom je, dat je, alleen door het gebruiken van andere termen, gelooft geestelijk te vorderen, terwijl je in wezen geen stap verder komt.

Ik dank u voor uw aandacht. Goeden avond.

d.d. 18 augustus 1978

-0-0-0-0-0-